

Met twee motto's reist Bert Visscher rond door Nederland. Zijn zevende theater-show is afgeleverd. Na dertig proefvoorstellingen mochten Groningen en Nederland de vorige week in een marathon van vijf uitverkochte avonden kennis nemen van de première van *Voor ons hoeft het niet*, een van de merkwaardige titels waarop Bert patent heeft verkregen. Dat gebeurde in de goeie ouwe Stadschouwburg die Jacques van Veen namens ons beheert.



Komiek Bert Visscher bejubeld en genegeerd

komen, vragen zich af of Bert Visscher er niet zoveel zin meer in heeft. *Voor ons hoeft het niet*. Hoezo? Het tegendeel is het geval. Visscher maakt de indruk dat hij in de voorstelling zijn geluk niet op kan. Hij

geniet met volle teugen als een volle bak in een lachstuip schiet. De titel kwam hij een jaar geleden tegen, toen een vrouw in het publiek tijdens zijn vorige show *Fijne nuances* in een discussie "Voor ons hoeft het niet" uitriep. Dat leek hem

een aardig idee voor de volgende show. Zodoende. Dingen liggen soms erg eenvoudig, een amuseur leeft op de verwarring die hij aanricht. Dat is bij Visscher niet anders. Hij zal niet veranderen, nooit gelikt en keurig theater maken, al speelt hij tot zijn 98-ste. Houdt hij het zolang vol? Weet hij zich te vernieuwen? Of trekt hij over enkele jaren naar de hitte van Portugal of naar Frankrijk om een jongensdroom te realiseren in de vorm van een klein restaurant? Vrijwel alle theaters van dit land zitten vol als de komst van Bert Visscher wordt aangekondigd. De regionale lolbroek is uitgegroeid tot een van de populairste nationale komieken. Hij is blij met de kritieken. Patrick van den Hanenberg trekt in de Volkskrant een parallel met Toon Hermans in diens beste tijd. "Net als zijn grote voorbeeld beschrijft Visscher het kamperen als een ware marteling. Geen plagiaat, maar het vervolmaken van een topnummer. Het is lachen. Onbedaarlijk lachen".

Linksboven: Absurde situaties dwarrelen als sneeuwvlokken door zijn show. Het decor is er op ingericht.
Rechtsboven: Krachtige mimiek, onvervreemdbaar zichzelf in de kolder.
Onder: Bert Visscher na de voorstelling in een rustig gesprekje met twee vaste schouwburgbezoekers, het echtpaar Anneke en Roelof Diderik.

Foto's: Han de Graaf



In zijn genre is Bert Visscher uniek. Daarom blijft het opmerkelijk dat NRC Handelsblad hem negeert. De productieve recensent Henk van Gelder, bereid om elke cabaretklungel toe te laten tot de kwaliteitskolommen, vindt hem absoluut niet de moeite waard. Jacques van Veen, resumerend: "Vijf avonden uitverkocht, er was veel belangstelling. Ik had tien schouwburgen kunnen vullen." Bert Visscher is pas over anderhalf jaar terug in Groningen: in juni 1998 sluit hij dit programma af met vijf voorstellingen. De VARA televisie komt dan opnamen maken. Als Visscher een half uur na de show in de foyer verschijnt, neemt hij temidden van nazittend publiek

in alle rust kennis van waarderende opmerkingen en mogelijke kritische noten. In voor een gesprek. De adrenaline is dan gezakt. Hij gaat niet – zoals Youp van 't Hek – opnieuw op gek, de clown zet hij binnen tot de volgende avond. Wie hem gedurende het lopende seizoen nog wil zien mag het proberen in Drachten (De Lawei: 4 en 5 maart), Stadskanaal (Geert Teis: 18 en 19 maart), Leeuwarden (De Harmonie: op 2, 3, 4 en 5 maart), Emmen (De Muzeval: 23, 24 en 25 april) en in Delfzijl (De Molenberg: 9 en 10 mei). In Rotterdam (Luxor Theater) staat Bert Visscher van 20 tot en met 24 mei, in Amsterdam (Kleine Komedie) van 27 tot en met 31 mei.

Het tweede motto komt als een kreet in de vorm van een tussendoortje voortdurend terug in de voorstelling na een grap of een scène. Een soort commentaar op zijn eigen verrichtingen, waarvan hij suggereert dat ze hemzelf ook nog steeds verbazen: "Dat vond je leuk, je wist niet beter." Waarna hij een afzichtelijke, typische Visscher-grijnslach (waargenomen sinds 20 oktober 1960) pleegt te boetseren op zijn geplooid gummi kop.

Pa Visscher, bekend als Kees de reizende en lezende literator, noemde zijn tweede zoon Bert ooit een 'kurendriever', een grappenmaker. Het vlinderachtige van dit kind heeft Visscher senior zorgen verschaft, maar dat is voorbij. Bert heeft het gereed en gemaakt. Desondanks zat Pa Visscher naast moeder de vorige week vrijdag weer te sterven van de zenuwen in de Stadsschouwburg. In al die jaren is dat nooit overgegaan. Bertje Vis is als entertainer dynamisch en tamelijk beweeglijk. Zijn mimiek is een aansprekend onderdeel van zijn onontkoombare aanwezigheid op het toneel. Hoewel, dat is in deze show minder het geval dan in alle voorgaande, al geeft hij het zelf opnieuw aan: "Ik ben een druk kereltje." Wat die titel betreft, mensen die ondanks verwoede pogingen bij diverse theaters niet aan kaartjes konden